

Teologie: 78. "Ruský svět" - ruský ekvivalent nacistické ideologie "Krev a půda" Putinovy války

Teologové vysvětlují a odmítají nacistickou ideologii "Ruský svět" v novém prohlášení.

Teologie

“Ruský svět” - ruský ekvivalent ideologie “Krev a půda” Putinovy války

Nové prohlášení ortodoxních křesťanských teologů - z nichž někteří jsou podepsáni z Ruska - dramaticky ilustruje, co je v sázce [v této válce](#) (převážně) [křesťanů proti křesťanům](#) a jaké důsledky to má pro americkou scénu.

Prohlášení [staví](#) své organizátory do opozice vůči učení „Ruského světa“ (*Russkii Mir*), které je v podstatě současnou ruskou verzí nacistické ideologie „[krev a půda](#)“. Jak autoři vysvětlují, *Ruský svět* učí, že „*existuje nadnárodní ruská sféra nebo civilizace, nazývaná Svatá Rus nebo Svatá Rus, která zahrnuje Rusko, Ukrajinu a Bělorusko (a někdy Moldavsko a Kazachstán).*“

Tento *Ruský svět* má podle této ideologie Moskvu jako své správní centrum a Kyjev jako své duchovní srdce: jak ukrajinští, tak ruští pravoslavní vůdci odkazují na „[jedno kyjevské Písmo](#)“, z něhož vzešel novokřtěný křesťanský lid obou národů. *Ruský svět* je dále považován za sjednocený společným jazykem, společnou církví (Ruská pravoslavná církev, Moskevský patriarchát) - a společným politickým vůdcem: Vladimírem Putinem.

Teoreticky všechny tyto sjednocující faktory spolupracují na podpoře „*společné osobité spirituality, morálky a kultury*“, které jsou ohroženy dekadentním Západem, který ztratil cestu:

Proti tomuto „Ruskému světu“ (tak zní název tohoto učení) stojí zkorumpovaný Západ v čele se Spojenými státy a západoevropskými národy, který kapituloval před „liberalismem“, „globalizací“, „křesťanofobií“, „právy homosexuálů“ prosazovanými gayi, přehlídkami a „militantním sekularismem“.

Základem *Ruského světa* je podle autorů prohlášení hereze „[etnofyletismu](#)“ neboli budování církve kolem konkrétní „rasy nebo kmene“.

Než se pustíte do slovníku – nebo, přiznejme si, do vyhledávače – pomůžeme vám pochopit pozadí tohoto poplatku. Teoreticky je ortodoxní svět organizován „autokefálními“ neboli samohlavými církvemi vymezenými zeměpisným územím. To je důvod, proč existuje řecká církev a ruská církev a tak dále.

V praxi to bylo složitější. Historickým záznamem bylo, že církve menších národů spoléhaly na církve dominantnějších partnerů.

Znovu, teoreticky, jak se národní církve stávají nezávislejšími, oddělují se od svých mateřských církví a jdou samy svou vlastní cestou.

Ve skutečnosti je velmi kontroverzní, když se církve odtrhnou, a někdy národ donutí tímto krokem k prosazení spíše politické, než náboženské nezávislosti. Jedním z ruských jablek sváru byla skutečně ukrajinská církevní nezávislost, kterou podle nich ekumenický patriarcha Bartoloměj z Istanbulu – obecně považovaný za vůdce pravoslavného světa – podporoval, aniž to bylo legitimní.

Z teologického hlediska se nepředpokládá, že by pravoslavné církve byly definovány etnicky, navzdory jejich teritoriálním definicím. V praxi jsou věci opět mnohem složitější. Ve skutečnosti se otázka dostává přímo k jádru toho, co to znamená udržovat ortodoxní tradici v moderním světě:

Pokud považujeme takové falešné principy za platné, pak pravoslavná církev přestává být církví evangelia Ježíše Krista, apoštolů, nicejsko-cařihradského vyznání víry, ekumenických koncilů a církevních otců. Jednota se stává bytostně nemožnou.

Pravoslaví je založeno na věrnosti osobě a učení samotného Ježíše, jak je předáváno bohatým intelektuálním dědictvím. Cokoli jiného než tento ústřední organizační princip zrazuje ortodoxní identitu a morálku samotnou.

Prohlášení teologů do značné míry detailně odmítá alternativy k pravoslavné identitě, které vidí pocházet z *Ruského světa* a jeho církevního sponzora patriarchy Kirilla. Například odsuzuje podřízenost Božího království určitému národu nebo politickému vůdci. Autoři jsou příliš zdvořilí na to, aby to zmínili, ale zjevným příznakem je zde kooptovaná církev nacistického Německa.

Podobně a důrazně prohlášení hovoří proti „*rozdělení lidstva do skupin na základě rasy, náboženství, jazyka, etnického původu nebo jakéhokoli jiného sekundárního rysu lidské existence*“.

Tady se musí držet tenké hranice, protože pravoslaví jako celek neschvaluje sexuální rozmanitost. Ale znovu, pointa je jasná: války nelze ospravedlnit průvody gay pride a dělat z nich na bohoslužbě, že je to „obzvláště zlé“.

Není ani legitimní považovat pravoslaví za nějakým způsobem nadřazené jiným křesťanským proudům nebo dokonce nekřesťanským nebo sekulárním cestám, ani není přijatelné vyhýbat se křesťanskému povolání k aktivnímu uzavírání míru s mručivým nabádáním k modlitbě bez smysluplného jednání.

Toto je dlouhé shrnutí, ale toto prohlášení stojí za to kvůli způsobům, jakými odlupuje vrstvy přetvářky, korupce a přesouvání viny, ve kterých se Kirill obvykle vyžívá, jako když nedávno [navrhl vůdci Světové rady církví](#), že Rusko se jednoduše snažilo zachránit Ukrajinu před nadvládou Západu

a samo sebe před agresí NATO.

Odhaluje také náboženské základy Putinova nacionalistického projektu. Steven Erlanger o tom [píše v New York Times](#)

Pan Putin opakovaně [tvrdil, že Ukrajina není skutečným státem](#) a že Ukrajinci nejsou skutečným národem, ale ve skutečnosti ruským, součástí slovanského srdce, které zahrnuje také Bělorusko.

Toto je ruská světová ideologie, zakořeněná specificky v „jednom kyjevském pramenu“ křesťanského křtu, který umožňuje světským i posvátným vůdcům minimalizovat agresí jednoho národa proti jeho mírumilovnému sousedovi.

Jak Erlanger poznamenává, s Putinem podporovaným Kirillem se všechny staré věci znovu zdají nové; a znovu se zdá, že jsou všechny hluboce propojeny s ruskou křesťanskou identitou:

Myšlenka Ruska jako civilizace oddělené od Západu, s nímž soupeří, sahá staletí zpět, ke kořenům pravoslavného křesťanství a představě Moskvy jako „třetího Říma“, po Římě samotném a Konstantinopoli. [Timothy] Snyder [zkoumal zdroje](#) toho, co nazval formou ruského křesťanského fašismu, včetně Ivana Iljina, spisovatele narozeného v roce 1883, který viděl spásu v totalitním státě vedeném spravedlivým jedincem.

Iljinovy myšlenky byly oživeny a oslavovány Putinem a jeho blízkým okruhem bezpečnostních mužů a spojenců, jako je Jurij Kovalčuk, kterého [nedávno popsal Michail Zygar](#), bývalý redaktor nezávislého zpravodajského kanálu TV Dožd, jako „ideologa, který se přihlásil k světonázoru, který kombinuje ortodoxní křesťanskou mystiku, protiamerické konspirační teorie a hédonismus.“

Nemělo by zůstat bez povšimnutí, že Rusové nejsou stěží jediní, kdo se oddává „mystice, protiamerickým konspiračním teoriím a hédonismu“. Religion Dispatches je mimo jiné přeplněný podivnými, apokalyptickými vizemi kazatelů [evangelia prosperity](#), skličujícími [konspiračními teoriemi](#) používanými krajní pravíci k podkopání amerického projektu liberální, multikulturní demokracie a mnoha shovívavostmi [bývalého prezidenta](#) a jeho klanu.

Existuje mnoho konzervativních amerických myslitelů, kteří podporují určitou formu integralismu, přesvědčení, že stát by měl podporovat náboženskou morálku.

Někteří z nich jdou dále a více či méně otevřeně přijímají východoevropský etno-náboženský nacionalismus. Ortodoxní prohlášení proti *Ruskému světu* odhaluje intelektuální ošuntělost zejména posledního souboru s tím nejjednodušším připomenutím: stát je stát, Boží lid je něco jiného, a přestože oba musí existovat vedle sebe, jeden by neměl vládnout druhému.

Přes všechny jeho nároky na erudici nebyla ortodoxie Roda Drehera nikdy jiná než Putinova: „tradiční morálka, přísné a nepružné chápání tradice a [úcta ke Svaté Rusi](#)“. Úmyslně nebo ne, teologové mají povinnost, aby to dokázali.

Širší aplikace by se mohla týkat vlastního amerického etnofyletismu, rostoucího přijímání [bílého nacionalismu](#) bílými [křesťany](#). Naše denominace již nejsou ohraničeny etnickou identitou: jen málo lidí se v dnešní době zajímá o nalezení německého sboru nebo italské farnosti.

Církev se ale mohou třídit a dělit se na stoupence bývalého prezidenta a ty druhé, nebo na věřící, kteří svou identitu nacházejí méně ve křtu než v bílé křivdě a touze po návratu společenské hegemonie.

Steven Erlanger končí svůj sloupek citátem jednoho učenice v tom smyslu, že „*Putin chtěl být otcem nového ruského národa, ale místo toho je otcem nového ukrajinského národa*“.

Totéž by se dalo říci o jeho nadějích na sponzorování oživené ruské církve a možná i o jeho snech použít americké sociální rozdělení proti nim.

Každému náboženskému orgánu, který chtěl čelit „rozdělení, nedůvěře, nenávisti a násilí“, byly právě k tomu předány nástroje, laskavost ortodoxních myslitelů a náboženských vůdců zděšených agresí jednoho z nich.

DANIEL SCHULTZ

Daniel Schultz

Daniel Schultz

Daniel Schultz je duchovním v United Church of Christ. Slouží malému a velmi trpělivému sboru ve Wisconsinu. Napište mu na: dan@religiondispatches.org.

-krk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)